

Arrest

nr. 125 723 van 17 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers diende op 5 december 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in. Op 3 december 2013 verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die op 10 december 2013 aan verzoekers ter kennis werd gebracht. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“(…) In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds september 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse taallessen en lessen inburgering hebben gevolgd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenen vroegen op 19.09.2008 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 30.12.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asiel procedure - namelijk iets meer dan 2 jaar en 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan. beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat de afhandeling van de regularisatieaanvraag lang op zich heeft laten wachten, doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkenen aanspraak zouden kunnen maken op een verblijfsrecht. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan; kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft omwille van het feit dat de moeder van de heer M., mevrouw A.T. , in België verblijft en hun band echt hecht is, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing. De asielaanvraag en regularisatieaanvragen van mevrouw A.T. werden intussen negatief afgesloten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt zowel voor mevrouw A.T. als voor betrokkenen én hun gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen beweren ook dat zij moeten instaan voor de zorg voor mevrouw A.T. , moeder van de heer M., aangezien ze ziek is. Ze leggen hiertoe enkele medische stukken en doktersattesten voor. Er dient te worden opgemerkt dat de aanvraag art. 9ter van mevrouw A.T. op 26.09.2013 negatief werd afgesloten. Betrokkenen dienen aldus samen terug te keren. In het land van herkomst kunnen betrokkenen eventueel samenwonen met mevrouw A.T. of kunnen ze voor haar instaan of hulp bieden.

Wat betreft het feit dat betrokkenen niet kunnen terugkeren naar Polen, dat daar ontoereikende medische zorgen zijn en de verwijzing naar verschillende mensenrechtenrapporten (o.a. United Nations, ECRE, Amnesty International), dient te worden opgemerkt dat van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij terugkeren naar Polen. Betrokkenen dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun thuisland omwille van de gekende problemen, dient te worden opgemerkt dat zij geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor een terugkeer volstaat 'niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die. Niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettige bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer M. dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van

de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben reeds twee aanvragen art. 9ter ingediend, dewelke reeds negatief werden afgesloten.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens laattijdigheid. Zij stelt dat overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de vreemdelingenwet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep dient te worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving. Het beroep is volgens de verwerende partij *in casu* onontvankelijk *ratione temporis*.

2.2. Ter terechtzitting doet de verwerende partij evenwel afstand van de opgeworpen exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel eerste middel werpen verzoekers een schending op van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zij leveren er immers inhoudelijk kritiek op, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. In de bestreden beslissing werd duidelijk gemotiveerd nopens de door verzoekers bij de aanvraag aangehaalde psychologische elementen, de formele motiveringsplicht zou geschonden zijn mocht hierover met geen woord gerept zijn in de bestreden beslissing. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3. Verzoekers betogen dat zij bij hun aanvraag twee attesten hebben gevoegd van een psychologe, die volgens een andere beslissing betreffende verzoekers, met name de weigering medische regularisatie van 18 juli 2013, geen medische getuigschriften uitmaken en waarmee aldus geen rekening werd gehouden bij de beslissing ingevolge een procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.4. In de *in casu* bestreden beslissing van 3 december 2013 wordt gemotiveerd dat inzake de in het verzoekschrift aangehaalde elementen, die betrekking hebben op 'de medische toestand' van verzoeker, er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen twee procedures, waardoor 'de medische elementen' buiten de context van artikel 9bis vallen. Verzoekers menen dat de motiveringsplicht hierbij geschonden wordt.

3.5. In zoverre verzoekers de inhoud van voormelde motivering bekritisieren, en zij aldus een schending aanhalen van de materiële motiveringsplicht, geldt dat het bestuur heeft gemotiveerd inzake het bestaan en het belang van het door de wetgever ingevoerde onderscheid tussen de procedure op grond van

artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet, alsmede dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis vreemdelingenwet vallen. Deze passage luidt als volgt:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer M. dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hebben reeds twee aanvragen art. 9ter ingediend, dewelke reeds negatief werden afgesloten.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt in haar tweede paragraaf:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. ”

3.6. In overeenstemming met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 9bis §2, 3° en 4° van de vreemdelingenwet motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de medische elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, nu deze elementen dienen te worden aangewend in het kader van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet (artikel 9bis §2,4°). Zoals verzoekers bovendien ook deden in hun aanvraag medische regularisatie van 12 oktober 2010, aanvraag die ongegrond werd verklaard op 18 juli 2013. Zij bevestigden dit overigens zelf in het verzoekschrift.

3.7. De wetgever heeft duidelijk de bedoeling gehad om twee onderscheiden procedures te onderkennen. De medische regularisatie in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de humanitaire regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De vreemdelingenwet stelt duidelijk in artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat: *“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard: 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”*

3.8. Verzoekers verwijzen naar een arrest van deze Raad, met nr. 36 370 uit 2009. Deze verwijzing kan aan het voorgaande evenwel geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers dit arrest niet toepassen op hun eigen concrete situatie. Verzoekers houden in het middel niet voor dat zij in hun aanvullingen bij de aanvraag 9bis geen medische elementen zouden hebben ingeroepen, doch dit uitsluitend als buitengewone omstandigheden zouden hebben aangevoerd en op afdoende concrete wijze zouden hebben uiteengezet om welke reden de psychologische elementen zouden verhinderen dat de aanvraag in het herkomstland zou worden ingediend. Het Belgisch recht kent tenslotte geen precedenterrechtspraak.

3.9. Bovendien laten verzoekers na te concretiseren waarom deze medische of psychologische klachten hen verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. Het louter verwijzen naar attesten van een psycholoog en voorhouden dat uit deze attesten moet blijken dat de toestand niet toelaat om de

aanvraag in het vaderland in te dienen, volstaat niet opdat de verzoekende partijen buitengewone omstandigheden zouden hebben aangetoond en de motivering in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou moeten worden geacht.

3.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet zich in de plaats te stellen van het bestuur, dewelke over een wettelijke discretionaire bevoegdheid beschikt ter zake, wanneer hij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf toetst. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of die correct werden beoordeeld en of het bestuur op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot een besluit is gekomen.

3.11. In een tweede onderdeel van het enig middel houden verzoekers voor dat geen rekening werd gehouden met de in de aanvraag aangevoerde financiële onmogelijkheid om de verplaatsingen te bekostigen.

3.12. Verzoekers hun kritiek mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet gemotiveerd dat:

‘Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis’.

De beschouwingen van verzoekers kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC